

Peter James

Dodemansrit

De Fontein

I

Op de ochtend van het ongeluk was Carly vergeten de wekker te zetten en versliep ze zich. Ze werd wakker met een nare kater, geplet onder een vochtige hond, en met het gestoorde geram van drums en cimbalen vanuit de slaapkamer van haar zoon. Nog deprimerender was het feit dat het buiten goot van de regen.

Ze bleef even stil liggen en zette haar gedachten op een rijtje. Ze had een afspraak bij de pedicure voor een pijnlijk eksteroog, en over iets meer dan twee uur zou er een cliënt aan wie ze de pest had bij haar kantoor op de stoep staan. Ze had het gevoel dat dit zo'n dag zou worden die alleen maar erger en erger werd. Net als dat gedrum.

'Tyler!' brulde ze. 'Hou daar in godsnaam mee op. Ben je klaar?'

Otis sprong van haar bed af en begon woedend tegen zijn evenbeeld in de grote wandspiegel te blaffen.

Het drummen hield op.

Ze wankelde naar de badkamer, zocht het doosje paracetamol op en nam twee tabletjes. Ik ben een verschrikkelijk rolmodel voor mijn zoon, dacht ze. Ik geef zelfs niet eens het goede voorbeeld voor mijn hond.

Alsof hij op dat teken had gewacht, kwam Otis de badkamer in lopen met zijn riem verwachtingsvol in zijn bek.

'Wat eten we, mam?' riep Tyler.

Ze bekeek zichzelf in de badkamerspiegel. Gelukkig ging het grootste deel van haar eenenveertigjarige gezicht – hoewel ze zich vanochtend eerder tweehonderdeenveertig voelde – verborgen achter haar warrige blonde haar, dat nu meer op vervilt stro leek.

'Arsenicum!' riep ze terug, met een keel die rauw aanvoelde omdat ze de vorige avond te veel had gerookt. 'Met cyaankali en rattengif erdoor.'

Otis stampte met zijn poot op de vloertegels.

'Sorry, jochie, vanochtend gaan we niet. Later, oké?'

'Dat heb ik gisteren ook al gehad!' riep Tyler terug.

'Nou, het heeft toch verdorie niet gewerkt?'

Ze draaide de douchekraan open, wachtte tot het water warm was en stapte eronder.

Stuart Ferguson, gekleed in spijkerbroek, Totectors-laarzen en een werkjas met een uniformpoloshirt eronder, zat hoog in zijn cabine ongeduldig te wachten tot het verkeerslicht op groen sprong. De ruitenwissers veegden klotsend de regen weg. Het was spitsuur en het verkeer stroomde over de Old Shoreham Road van Brighton beneden hem. De motor van zijn vierentwintigtons Volvo-koeltruck pruttelde en zijn benen werden geroosterd door een gestage stroom warme lucht. Het was al april, maar de winter had zijn greep nog niet losgelaten en Stuart was zijn rit begonnen in de sneeuw. Al dat geklets over het broeikaseffect ging er bij hem niet in.

Hij geeuwde, staaarde wazig naar de afgrijselijke ochtend en nam een grote slok Red Bull. Hij zette het blikje in de bekerhouder, veegde met klamme, vlezige handen over zijn kaalgeschoren hoofd en trommelde er toen mee op het stuur in het ritme van 'Bat Out of Hell'. De radio stond zo hard dat de dode vissen achter hem ervan wakker zouden worden. Dit was het vijfde of misschien al wel het zesde blikje dat hij de afgelopen paar uur had gedronken, en hij zat te trillen van de overdosis cafeïne. Maar dat en de muziek waren nu nog het enige wat hem wakker hield.

Hij was de vorige middag vanuit het Schotse Aberdeen vertrokken en had de hele nacht doorgereden. Tot nu toe had hij negenhonderdzeventig kilometer op de teller staan. Hij was al achttien uur onderweg en had amper gepauzeerd, behalve een tussenstop om iets te eten bij Newport Pagnell Services en een kort hazenslaapje op een parkeerplaats een paar uur geleden. Als er geen ongeluk was gebeurd op de kruising van de M1 en de M6 zou hij er een uur geleden al zijn geweest, om acht uur, zoals afgesproken.

Maar het had geen zin om 'als er geen ongeluk was gebeurd' te zeggen. Er gebeurden altijd ongelukken, doorlopend. Te veel mensen op de weg, te veel auto's, te veel vrachtwagens, te veel idioten, te veel afleiding, te veel mensen met haast. Stuart had in de loop der jaren alles al gezien. Maar hij was trots op zijn staat van dienst: negentien jaar en nog geen krasje of zelfs maar een bekeuring.

Terwijl hij uit gewoonte naar het dashboard keek om de oliedruk en de temperatuur te controleren, sprong het licht op groen. Hij ramde de ver-

snellingspook in de voorschakelgroep, maakte langzaam snelheid terwijl hij de kruising naar Carlton Terrace overstak en reed de heuvel af naar de zee, die op ongeveer een kilometer afstand lag. Na een eerdere tussenstop bij Springs, de zalmrokerij een paar kilometer noordwaarts in de Sussex Downs, had hij nu nog één vrachtje af te leveren. Hij moest naar de Tesco-supermarkt in het Holmbush Centre aan de rand van de stad. Daarna zou hij naar de haven van Newhaven rijden, de wagen volladen met bevroren lamsvlees uit Nieuw-Zeeland, een paar uur pitten op de kade en teruggaan naar Schotland.

Naar Jessie.

Hij miste haar ontzettend. Hij keek naar haar foto op het dashboard, naast de foto's van zijn kinderen Donal en Logan. Hij miste hen ook ontzettend. Dat kreng van een ex van hem, Maddie, weigerde mee te werken aan een omgangsregeling. Maar gelukkig hielp die lieve Jessie hem zijn leven weer op de rit te krijgen.

Ze was vier maanden zwanger van hun kind. Eindelijk, na drie helse jaren, had hij weer een toekomst in plaats van alleen maar een verleden vol bitterheid en beschuldigingen.

Normaal gesproken nam hij tijdens deze rit een paar uur de tijd om fatsoenlijk te slapen en te voldoen aan de rijtijdenwet. Maar de koeling van zijn wagen was kapot en de temperatuur steeg geleidelijk, en hij kon het risico niet nemen dat de waardevolle lading van sint-jakobsschelpen, garnalen, gamba's en zalm verloren ging. Hij moest dus maar gewoon doorrijden.

Zolang hij oppaste zou het wel goed gaan. Hij wist waar de controlepunten waren, en door te luisteren naar de 27mc-radio werd hij gewaarschuwd voor actieve controles. Daarom maakte hij nu ook de omweg door de stad in plaats van de ringweg eromheen te nemen.

Toen vloekte hij.

Verderop zag hij rode lichten knipperen en slagbomen omlaag komen: de spoorwegovergang bij station Portslade. Een voor een gloeiden remlichten op terwijl het verkeer voor hem tot stilstand kwam. Met een scherp gesis van remmen stopte hij ook. Links van hem zag hij een blonde man die ineengedoken tegen de regen, terwijl zijn haar in de war werd geblazen door de wind, de voordeur openmaakte bij een makelaarskantoor met de naam Rand & Co.

Stuart vroeg zich af hoe het zou zijn om zo'n soort baan te hebben. Om 's morgens op te staan, naar een kantoor te gaan en dan 's avonds thuis te komen bij je gezin in plaats van eindeloze dagen en nachten te rijden, in je eentje, te eten in wegrerestaurants of een hamburger naar binnen te werken

voor de waardeloze televisie achter in de cabine. Misschien zou hij nog getrouwd zijn als hij zo'n baan had gehad. Zou hij zijn kinderen nog steeds elke avond en elk weekend zien.

Alleen, wist hij, zou hij nooit gelukkig zijn als hij vastzat op één plek. Hij hield van de vrijheid op de weg. Hij had die vrijheid nodig. Hij vroeg zich af of die vent die de deur van het makelaarskantoor opende wel eens naar een vrachtwagen zoals die van hem had gekeken en bij zichzelf had gedacht: ik wou dat ik in plaats van deze sleutel de contactsleutel van zo'n wagen omdraaide.

Het gras bij de burens leek altijd groener. De enige zekerheid die hij in het leven had ontdekt, was dat je altijd shit had, wie je ook was of wat je ook deed. En op een dag trapte je er middenin.

3

Tony had haar de bijnaam Santa gegeven vanwege de eerste keer dat ze hadden gevreeën, op die besneeuwde decembermiddag in het huis van zijn ouders in de Hamptons. Suzy had donkerrood satijnen ondergoed aangehad. Hij had gezegd dat al zijn pakjesavonden tegelijk waren gekomen.

Zij had grijnzend en afgezaagd geantwoord dat ze blij was dat dat het enige was dat al was gekomen.

Sinds die dag waren ze dol op elkaar geweest. Zozeer zelfs dat Tony Revere zijn plannen om bedrijfseconomie aan de Harvard-universiteit te gaan studeren had laten varen – tot verbijstering van zijn control freak van een moeder – en met Suzy was meegegaan. Hij was van New York naar Engeland verhuisd en net als zij aan de universiteit van Brighton gaan studeren.

‘Luilak!’ zei hij. ‘Ongelooflijke luiwammes.’

‘Nou, ik heb geen college vandaag, oké?’

‘Het is halfnegen, hè?’

‘Ja, weet ik. Ik heb je om acht uur ook gehoord. En om kwart over. En vijf voor half. Ik heb mijn schoonheidsslaapje nodig.’

Hij keek haar aan en zei: ‘Je bent al mooi genoeg. En weet je wat? We hebben sinds twaalf uur vannacht al niet meer gevreeën.’

‘Begin je me zat te worden?’

‘Ik denk het.’

‘Dan zal ik mijn oude adresboekje weer tevoorschijn moeten halen.’

‘O ja?’

Ze greep hem stevig maar met zachte hand onder zijn riemgesp en grijnsde toen hij zijn adem naar binnen zoog. ‘Kom weer naar bed.’

‘Ik moet naar mijn studiebegeleider, en daarna heb ik college.’

‘Waarover?’

‘Galbraithiaanse uitdagingen in het moderne personeelsbestand.’

‘Wauw. Heb jij even geluk.’

‘Ja. Als ik moet kiezen tussen dat of een ochtend in bed met jou, dan weet ik het wel.’

‘Mooi. Kom weer naar bed.’

‘Echt niet. Weet je wat er gebeurt als ik dit semester geen goede cijfers haal?’

‘Terug naar de vs, naar mammië.’

‘Je kent mijn moeder.’

‘Inderdaad, ja. Eng mens.’

‘Jij zegt het.’

‘Ben jij dan ook bang voor haar?’

‘Iedereen is bang voor mijn moeder.’

Suzy ging overeind zitten en gooide haar lange, donkere haar naar achteren. ‘Ben je banger voor haar dan voor mij? Is dat de echte reden waarom je hierheen bent gekomen? Ben ik alleen maar een middel om bij haar weg te komen?’

Hij boog zich naar voren en kuste haar, proefde haar slaapadem en inhaleerde die diep, genietend. ‘Je bent prachtig, had ik je dat al verteld?’

‘Een keer of duizend. Jij bent ook prachtig. Had ik je dat verteld?’

‘Een keer of tienduizend. Je lijkt wel een gebarsten elpee,’ zei hij, terwijl hij de riemen van zijn lichtgewicht rugzak over zijn schouders hees.

Ze keek naar hem. Hij was lang en slank, zijn donkere haar stond met gel in ongelijke puntjes rechtop en hij had stoppels van een paar dagen, die ze graag tegen haar gezicht voelde. Hij droeg een gevoerde anorak over twee t-shirts, een spijkerbroek en gympen, en hij rook naar het luchtje van Abercrombie & Fitch dat ze zo lekker vond.

Hij had een air van zelfvertrouwen dat haar had gefascineerd toen ze elkaar de eerste keer hadden gesproken, in de donkere kelderbar van Pravda in Greenwich Village. Ze was op vakantie in New York geweest met haar beste vriendin Katie. Die arme Katie had uiteindelijk in haar eentje moeten terugvliegen naar Engeland, terwijl Suzy bij Tony was gebleven.

‘Wanneer ben je terug?’ vroeg ze.

‘Zodra ik kan.’

‘Dat is niet snel genoeg!’

Hij kuste haar nog eens. ‘Ik hou van je. Ik aanbid je.’

Ze wapperde met haar handen. ‘Meer.’

‘Je bent het meest adembenemende, prachtige, heerlijke schepsel op aarde.’

‘Meer!’

‘Elke seconde dat ik niet bij je ben, mis ik je zo erg dat het pijn doet.’

Ze wapperde opnieuw met haar handen. ‘Meer!’

‘Nu word je hebberig.’

‘Jij maakt me hebberig.’

‘Ben jij maakt mij botergeil. Ik ga weg, voordat ik er iets aan moet doen!’

‘Ben je echt van plan me zo achter te laten?’

‘Ja.’

Hij gaf haar nog een kus, zette een honkbalpet op en nam zijn mountain-bike mee het appartement uit, de trap af en de koude, winderige aprilochtend in. Terwijl hij de voordeur achter zich sloot, snoof hij de zilte geur van de zeelucht van Brighton op en keek op zijn horloge.

Shit.

Hij had over twintig minuten een afspraak bij zijn studiebegeleider. Als hij fietste als een gek, redde hij het misschien nog net.

4

Klik. Bieiehhh... Glietiep... Uhuhuhurr... Gliep... Grawwwwwp... Biff, heh, heh, heh. Warrup, haha...

‘Ik word gek van dat geluid,’ zei Carly.

Tyler zat op de passagiersstoel van haar Audi coupé over zijn iPhone gebogen en speelde een of ander dom spelletje waar hij verslaafd aan was: Angry Birds. Waarom moest alles wat hij deed zo veel lawaai maken?

Er kwam nu een geluid als van brekend glas uit de telefoon.

‘We zijn laat,’ zei hij, zonder op te kijken en zonder op te houden met spelen.

Twang-griep-heh, heh, heh...

‘Tyler, alsjeblieft. Ik heb hoofdpijn.’

‘En?’ Hij grijnsde. ‘Dan had je gisteravond niet bezopen moeten worden. Alweer.’

Ze kromp ineen toen ze hem zulke volwassen taal hoorde uitslaan.

Twang... Heh, heh, heh, grawwwwwpppp...

Nog even, dan greep ze die rottelefoon en smet hem uit het raam.

‘Ja, nou, jij zou ook bezopen zijn geworden als je met die idioot opgescheept had gezeten.’

‘Dat krijg je ervan als je naar blind dates gaat.’

‘En bedankt.’

‘Graag gedaan. Ik kom te laat op school. Daar krijg ik problemen mee.’ Hij tuurde nog steeds aandachtig door zijn ovale brilletje.

Klik-klik-biep-biep-biep.

‘Ik bel ze wel even,’ bood ze aan.

‘Je belt zo vaak met die boodschap. Je bent onverantwoordelijk. Misschien moet ik uit huis geplaatst worden.’

‘Ik smeek ze al jaren om je te komen halen.’

Ze staarde door de voorruit naar het rode verkeerslicht en de gestage stroom verkeer die voor hen langs reed, en toen naar de klok: 08:56 uur. Met een beetje geluk kon ze Tyler op school afzetten en nog op tijd bij de pedicure zijn. Geweldig, een ochtend met een dubbel ongemak! Eerst dat eksterooog laten verwijderen en dan haar cliënt, meneer Somber. Geen wonder

dat zijn vrouw bij hem weg was. Carly had het idee dat ze zelf waarschijnlijk zelfmoord had gepleegd als ze met hem getrouwd was geweest. Maar ach, ze werd niet betaald om een oordeel te vellen. Zij werd betaald om te voorkomen dat mevrouw Somber zou wegelopen met allebei de testikels van haar man, naast al het andere van hem – pardon, hén – dat ze wilde hebben.

‘Het doet echt nog steeds pijn, mam.’

‘Wat? O, tuurlijk, je beugel.’

Tyler raakte zijn mond aan. ‘Hij zit te strak.’

‘Ik zal de tandarts bellen om een afspraak voor je te maken.’

Tyler knikte en richtte zich weer op zijn spelletje.

Het licht werd groen. Ze haalde haar rechtervoet van de rem en gaf gas. Het radiojournaal begon en ze boog zich naar voren om het geluid harder te zetten.

‘Ik ga dit weekend naar de oudjes, zeker?’ vroeg Tyler.

‘Ik heb liever niet dat je ze zo noemt, oké? Het zijn je opa en oma.’

Een paar keer per jaar bracht Tyler een dag door met de ouders van haar overleden man. Die mensen waren dol op hem, maar hij vond hen dodelijk saai.

Tyler haalde zijn schouders op. ‘Moet ik erheen?’

‘Ja, je moet erheen.’

‘Waarom?’

‘Dat noemen ze “de erfenis masseren”.’

Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Wat?’

Ze grijnsde. ‘Het is maar een grapje. Zeg dat maar niet hardop.’

‘De erfenis masseren?’ herhaalde hij.

‘Vergeet het maar. Het is heel flauw. Ik zal je missen.’

‘Je bent een waardeloze leugenaar. Dat had je wel met wat meer gevoel kunnen zeggen.’ Hij trok zorgvuldig zijn vinger over het schermje van de iPhone en tilde hem op.

Twang... Ieieieieiekkkk... Krieieiep... Heh, heh, heh...

Bij de volgende keer dat het verkeerslicht op groen sprong, kon ze erdoor en ging ze rechtsaf New Church Road in, waarbij ze een containerwagen afsneed die luid naar haar toeterde.

‘Wil je ons dood hebben, of zo?’ vroeg Tyler.

‘Niet ons, alleen jou.’ Ze grijnsde.

‘Er bestaan instellingen om kinderen te beschermen tegen ouders zoals jij,’ zei hij.

Ze stak haar linkerhand uit en streek met haar vingers door zijn warrige bruine haar.

Hij trok met een ruk zijn hoofd naar achteren. ‘Hé, niet door de war maken!’

Ze keek even vol genegenheid naar hem. Hij werd zo snel groot en zag er zo knap uit in zijn overhemd met stropdas, rode blazer en grijze broek. Nog net geen dertien, en nu al zaten de meisjes achter hem aan. Hij leek elke dag meer op zijn overleden vader. Soms had hij gezichtsuitdrukkingen die haar te veel aan Kes deden denken, en op onbewaakte ogenblikken kreeg ze wel eens tranen in haar ogen, zelfs na vijf jaar nog.

Even later, een paar minuten over negen, stopte ze voor de rode poort van St Christopher’s School. Tyler deed zijn gordel los en reikte naar de achterbank om zijn rugzak te pakken.

‘Staat Friend Mapper aan?’

Hij keek haar aan alsof ze achterlijk was. ‘Ja, die staat aan. Ik ben geen baby, hoor.’

Friend Mapper was een gps-app op de iPhone, waarmee zij op haar eigen iPhone op elk gewenst moment precies kon zien waar hij was.

‘Zolang ik je rekening betaal, blijft die app ingeschakeld. Dat is de afspraak.’

‘Je bent overbezorgd. Misschien blijf ik zo wel emotioneel achter.’

‘Dat risico moet ik dan maar nemen.’

Hij stapte uit de auto de regen in en hield toen aarzelend het portier vast. ‘Je moet eens een eigen leven gaan leiden.’

‘Ik *h*ád een leven, totdat jij geboren werd.’

Hij grijnsde en gooide het portier dicht.

Ze keek hem na terwijl hij door de poort het verlaten schoolplein op liep. Alle andere leerlingen waren al binnen. Elke keer als ze hem uit het oog verloor, maakte ze zich zorgen over hem. De enige geruststelling dat hij in orde was kreeg ze als ze haar iPhone controleerde en zijn knipperende paarse stip zag, waardoor ze wist waar hij was. Tyler had gelijk: ze was overbezorgd, maar ze kon er niets aan doen. Ze hield verschrikkelijk veel van hem, en ondanks zijn soms gekmakende houding en gedrag wist ze dat hij net zo veel van haar hield.

Ze reed naar Portland Road, iets harder dan toegestaan, omdat ze niet te laat wilde komen bij de pedicure. Ze had veel last van dat eksterooog en wilde haar afspraak niet hoeven verzetten. En ze wilde ook geen vertraging oplopen. Ze moest echt eerder op kantoor zijn dan meneer Somber, zodat ze met een beetje geluk nog een paar minuten de tijd had om wat dringend papierwerk over een naderende hoorzitting in te halen.

Haar telefoon piepte om te melden dat er een sms was. Toen ze bij de kruising met de hoofdweg was aangekomen, keek ze snel op het schermpje.

Vond het gezellig gisteravond – zou je graag weer zien XXX

In je dromen, schat. Ze huiverde bij de gedachte aan hem. Dave uit Preston, Lancashire. Preston Dave, had ze hem genoemd. Zij was tenminste eerlijk geweest met de foto van zichzelf die ze op die datingsite had gezet, of in ieder geval redelijk eerlijk! En ze zocht ook geen Mister Universe. Gewoon een aardige vent die geen vijftig kilo zwaarder en tien jaar ouder was dan op zijn foto, die niet de hele avond zat te vertellen hoe geweldig hij was en hoe fantastisch vrouwen hem vonden in bed. Was dat te veel gevraagd?

Als klap op de vuurpijl had die vrek haar uitgenodigd om te gaan eten, bij een veel duurder restaurant dan ze normaal gesproken zou hebben uitgekozen voor een eerste afspraakje, en uiteindelijk had hij voorgesteld om samsam te doen met de rekening.

Ze hield haar voet op de rem, boog zich naar voren en wiste beslist het sms'je, waarna ze het toestel behoorlijk tevreden terugstopte in de handsfreehouder.

Ze ging linksaf, kwam voor een wit busje terecht en ging wat harder rijden.

Het busje claxonneerde en seinde kwaad met zijn koplampen, ging heel dicht achter haar rijden en bleef bumperkleven. Zij stak twee vingers op.

Er zouden in de dagen en weken die volgden vele momenten zijn dat ze diep betreurde dat ze die sms had gelezen en gewist. Als ze niet die kostbare seconden voor die kruising was blijven staan, prutsend met haar telefoon, als ze dertig seconden eerder links af was geslagen, dan was alles misschien heel anders gelopen.

5

‘Zwart,’ zei Glenn Branson, die de grote golfparaplu boven hen hield.

Inspecteur Roy Grace keek hem aan.

‘Het is de enige kleur!’

Met zijn één meter achtenzeventig was Roy Grace een dikke tien centimeter kleiner dan zijn ondergeschikte en vriend, en aanzienlijk minder vlot gekleed. Grace, die richting de veertig ging, was niet in conventionele zin knap. Hij had een vriendelijk gezicht met een ietwat misvormde neus die hem een nogal ruig aanzien gaf. Die neus was drie keer gebroken geweest; eenmaal bij een knokpartij en twee keer op het rugbyveld. Zijn blonde haar was kortgeknipt en hij had helderblauwe ogen waarvan zijn sinds lange tijd vermiste vrouw Sandy altijd zei dat ze op die van de acteur Paul Newman leken.

Met een gevoel als een kind in een snoepwinkel liet de inspecteur, met zijn handen diep in de zakken van zijn anorak, zijn blik over de rijen voertuigen op het terrein van Frosts Tweedehands Auto’s gaan. Allemaal glansden ze van de was en de regen. Maar zijn blik bleef terugkeren naar de tweedeurs Alfa Romeo. ‘Ik hou van zilver, donkerrood en donkerblauw.’ Hij werd bijna overstemd door het lawaai van een claxonnerende vrachtwagen die over de doorgaande weg achter hen langsreed.

Hij had gebruikgemaakt van het feit dat het tot nu toe een rustige week was om even van het bureau weg te gaan. Hij had een leuke auto gezien op de site van Autotrader, en die zou bij deze dealer moeten staan.

Rechercheur Branson, gekleed in een beige Burberry-regenjas en glanzende bruine instappers, schudde zijn hoofd. ‘Zwart is het beste. De meest gewilde kleur. Dat is beter voor als je hem weer wilt verkopen; behalve als je hem een ravijn in wilt rijden, net zoals je vorige auto.’

‘Heel grappig.’

De vorige auto van Roy Grace, zijn geliefde donkerbruine Alfa Romeo 147 sportsedan, was het vorige najaar total loss geraakt tijdens een politie-achtervolging, en sindsdien had hij in de clinch gelegen met de verzekeringsmaatschappij. Uiteindelijk waren ze het eens geworden over een schadevergoeding. Een schijntje.

‘Je moet over die dingen nadenken, ouwe. Je pensioen nadert, dus je moet op je centen passen.’

‘Ik ben negenendertig.’

‘Dan doemt de veertig op.’

‘Bedankt dat je me daaraan herinnert.’

‘Ja ach, de hersens beginnen af te takelen op jouw leeftijd.’

‘Rot op! En trouwens, zwart is de verkeerde kleur voor een Italiaanse sport-auto.’

‘Het is de beste kleur voor alles.’ Branson tikte op zijn borst. ‘Kijk maar naar mij.’

Roy Grace staaarde hem aan. ‘Ja?’

‘Wat zie je?’

‘Een lange, kale kerel met een afgrijselijke smaak in stropdassen.’

‘Het is een Paul Smith,’ zei hij met een gekwetste blik. ‘En wat dacht je van mijn kleur?’

‘Daar mag ik op basis van de Wet Rassengelijkheid niks over zeggen.’

Branson sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Zwart is de kleur van de toekomst.’

‘Ja, nou, ik ben toch al zo oud dat ik het niet meer zal meemaken, vooral aangezien we hier in de zeikende regen staan. Ik heb het ijskoud. Kijk, dat is een mooie,’ zei hij, wijzend naar een rode tweezitter coupé.

‘Vergeet het maar. Je wordt bijna vader, weet je nog? Wat jij nodig hebt, is zo’n ding.’ Glenn Branson wees naar een Renault Espace.

‘Bedankt, maar ik heb het niet op die gezinsauto’s.’

‘Dat komt nog wel, als je maar genoeg kinderen krijgt.’

‘Tot nu toe is er maar eentje onderweg. En trouwens, ik beslis toch niks zonder dat Cleo het ermee eens is.’

‘Dus je zit onder de plak?’

Grace bloosde verlegen. ‘Nee.’

Hij zette een stap naar een gestroomlijnde tweedeurs Alfa Brera en staaarde er begerig naar.

‘Zet maar uit je hoofd,’ zei Branson, die met hem meeliep en de paraplu boven hem hield. ‘Behalve als je een slangenmens bent!’

‘Die dingen zijn schitterend!’

‘Twee deuren. Hoe moet je de baby erin en eruit krijgen?’ Hij schudde droevig zijn hoofd. ‘Je hebt wat praktischere nodig nu je huisvader wordt.’

Grace staaarde naar de Brera. Het was een van de mooiste auto’s die hij ooit had gezien. Op het prijskaartje stond £9.999. Dat was binnen zijn budget, hoewel de kilometerstand nogal hoog was. Terwijl hij er nog een stap naar toe zette, ging zijn mobiele telefoon.

Vanuit zijn ooghoeken zag hij een verkoper in een fraai pak en met een paraplu op hen af komen. Hij keek op zijn horloge terwijl hij de telefoon opnam. Hij moest de tijd in de gaten houden, want om tien uur, over een uur, had hij een afspraak bij de adjunct-hoofdcommissaris.

‘Roy Grace,’ meldde hij zich.

Het was Cleo, zesentwintig weken zwanger van hun kind, en ze klonk vreselijk, alsof ze nauwelijks kon praten.

‘Roy,’ zei ze hijgend. ‘Ik lig in het ziekenhuis.’

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk, oktober 2011

Derde druk, juli 2022

Oorspronkelijke titel *Dead Man's Grip*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2011 Peter James / Really Scary Books

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2011, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6358 6

ISBN e-book 978 90 261 6356 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.